

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

הרי לפניכם כריחה המהלכת כאחרונה בירושלם, לים, בירת ישראל, והיא מתייחסת למצב בשטחים הכבושים. כאשר בכיר מוראג שואל את רעהו, הבכיר המוטרה, מה יהיה משיב לו הראשון: זה מזכיר לי את המעשה ביהודי ברכבת הלילה מוסקבה-אורסה!

ומעשה שהיה, כך היה: בתא אחד יושב לו הור די בעל בעמיו ובתחנה הראשונה אחרי מוסקבה הוא מופתע לא מעט כשלתאו נכנס יהודי מרופט ועלוב-למראה. אבל מה, שיהיה. ואז, כעבור כמה דקות, נכנס מבקר-הכרטיסים ומבקש את הכרטיס סים לביקורת. ליהודי המרופט אין, כמובן, כרטיס. בתחנה הקרובה נוטל אותו המבקר ומשליך אותו מן הרכבת בצירוף בעיטה הגונה באחוריו. להפתעת היהודי הראשון מופיע, כעבור כמה דקות, היהודי השני שוב ומתיישב במקומו כאילו לא קרה מאומה. ואז שוב נכנס המבקר, שוב תופס אותו בלי כרטיס, שוב משליך אותו, בתחנה הקרובה, מן הרכבת, ושוב, בליווי בעיטה הגונה באחוריו.

כך חוזר המחזה על עצמו שלוש, ארבע פעמים עד שהיהודי הראשון כבר לא יכול להתאפק יותר והוא שואל את היהודי המושלך ונבעט: רב יידי, בשביל מה אתה עושה את זה? עונה לו היהודי: אם הקרוב-כרוך הוא ירצה ואם האחוריים שלי יחזיקו מעמד, אני עוד אניע, בכל זאת, לאורסה!

אין צורך להרחיב על הנמשל. מאיר דנקנר, תל-אביב

המיליון של מיקי

על הקצאת האופציות האלבניניות ("האופציונרים של מיקי אלבין", העולם הזה 6.4.88).

הרשימה של 150 המאשרים שזכו במתנות הענק של מיקי אלבין המנוח באמת מעניינת מאוד. כמה וכמה מבין הנהנים אפילו זכו בסכומים המסתיימים בחמישה אפסים (0.א. במאות אלפים, כלשון פשוטה).

אבל רק אדם אחד זכה בסכום המסתיים בחמישה אפסים, דהיינו מיליון אחר עגול. והאדם הזה היה מיקי אלבין.

כלשון חז"ל: הנה המבקש על אחרים, נענה תחילה. ישראל לבני, רחובות

אין מספיק מאושרות

על שיויון-המינים בין מקבלי האופציות של אלבין (150 המאשרים", העולם הזה 6.4.88).

ניסיתי, מתוך סקרנות, לגלות עד כמה נטה מיקי אלבין המנוח חסד למין הנשי, עת חילק מתנות של אלפים ורכבות לכל דיכפין.

התאכזבתי קשות. מתוך רשימת 150 המאשרים רים ויהתי בקושי 37-35 נשים (לפי שמתיהן הפרטיים: ליאורה, דליה, הרסה וכו').

מזמן לא נתקלתי בקיפוח כולט כזה של בנות מיני. רחל לוי, חדרה

בילעם במיגדל-העמק

על פעילות חיובית של רב ("כלב עור זר לקיום-מיצווה", "תשקיף", העולם הזה 6.4.88).

בשכוע שעבר הזכיר לי העולם הזה את ביל-עם, שבא לאור (במובן של לקלל) ונמצא מברך. העולם הזה הבליט, במיסגרת על רקע לבן, במרכז עמוד תשקיף האפור, את הידיעה, כי מתפללי בית-הכנסת במיגדל-העמק גירשו מבית-הכנסת עיוור שבא להתפלל בליוויית כלב-ההנחייה שלו, אך מייד נאלץ העולם הזה להוסיף, כי רבה של מיגדל-העמק, כבוד הרב דויד יצחק גרוסמן שליט"א, נהלץ להגנת העיוור והווקא ראה בהופעתו, בבית-הכנסת, בליוויית הכלב, קיום מיצווה. משה רוזן, בני-ברק

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי-לפון — 232262 (03), בפקס-מיליה — 245242*3*972. מזני 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667

לצלם במיוזון — הוא צילם את הפוליטיקה הישראלית דרך הדיוקנאות של הפוליטיקאים ורגי עיהם הקטנים.

פעם, שנים לאחר מכן, כשנסע עם מנחם בגין לקמפ-דייז, וראה אותו עוזר לאשתו לשרוך את שרוכי נעליה, לא התאפק וצילם, אף שהיה לו הסכם בחירת-תוב עם בגין שלא לתפוס אותו בחולשותיו. בגין ביקש שלא יפרסם, וגם עליוה ביקשה. רק מאוחר יותר אמרה בתו, חסיה, כי תבל שלא פירסם, כי בשריכת הגעל היה אולי בגין אמיתי ולא פחות מהבעת ההדר והגאון.

רובינגר למד בהעולם הזה להיכנס לתוך המר אורעות. להיות תמיד שם, במקום. כבר אז למד שלא לרוחח בלבד, אלא לתעד. לא להבליט את הצלם שבו, אלא את המצולם. הוא עשה היטי סוריה, משני שהוא צילם מאורעות ואנשים כאילו היו היסטוריה. שכן ברגע התרחשותם איש אולי לא השב שזאת תהיה היסטוריה.

הוא צילם נהרג, אומר עליו אבנרי, שקט, אמין, תרבותי, אציל, לא קיים בצילומים שלו. הצילומים שלו מדברים בעד עצמם, כתהודה של הזמן."

מיצעד

המוות

רובינגר משך אותי מהרגע הראשון בכך אדם. איני דוגל בדיעה שצלם-עיתונות צריך להיות בלתי-אנושי, מנותק. הרגש האנושי צריך להתבטא גם בתצלום, כמו שהוא צריך להתבטא בכתבה. (עצם העובדה שרובינגר מזכיר, אחרי

רובינגר: המגנה היחידת בירושלים, 1952
בין וועלי אשתו

שנים בה רבות, את התרומה שתרם העולם הזה להתפתחות מעידה על אופיו. העולם הזה לא פונק במהלך השנים בגילויים רבים של הכרתי (תודה).

רובינגר היה גם. שפן ניסיון. כעורך, השתר קפתי תמיד להפוך צלמים לכתבים, וכתבים לצלמיים. איחוד שני התפקידים כאיש אחד (או כאשה אחת) יש בו יתרון רב. רק לעיתים רחוקות זה מצליח, כי זה מחייב מיוזג של כמה תכונות שוריות. כשראיתי את רובינגר רוכב על אופנוע הכי נדי, עלה על דעתי שהוא יכול להגשים רעיון זה, וכך אכן היה. הוא היה הראשון בשורה של כתבים-צלמים בתולדות העולם הזה.

כיליתי לאראחת בביתם של דריר ואנני רוביני גר. שמעתי את סיפוריה. אנני ואמה היו ניצולות שזאה, שהשתתפו במיצערי-המוות של הנשים בין מתנות-ההשמרה בסוף המלחמה. חוויות השואה עוד ריחפו בבית אנני אספה או. מזכרות מימי הנאצים, פגיונות של אנשי ס"ס וכדומה, ואלה הישרו בבית אוירה מיוחדת. אולי גם זה מוסיף לאנושיותו של רובינגר, המסוגל לצלם הפגנה של פלסטינים באותה הרגישות שבה צילם לפני 35 שנים את כואם של העולים ממארוק. הוא לא דחף את עצמו לתוך התמונה, אך בכל תמונה יש משהו מאישיותו.

Handwritten signature: Ruvimberg

צלם המביא צילומים, אלא מי שנועד כצלם במערכת ומכריע את צורת המאמר ותוכנו. כך נעשה רובינגר למה שהיה צפון בו מראשית דרכו, עיתונאי-צלם.

העולם הזה היה, לדעת רובינגר, בית-ספר מצויין. הצלם היה חבר-מערכת, ולקח חלק בעריכת כתבות ובעיצוב העיתון.

קליא יני

השבוע היתה לי שעה של סימטה אמי-תית. קיבלתי את סיפורו של דויד רובינגר, 40 שווח צילום.

גם לולא היה ספר זה קשור בהעולם הזה ובי היה גורם לי הנאה עמוקה. אני אוהב תצלומים טובים. אני אוהב במיוחד תצלומי-עיתונות, תצלומים של אירועים ואנשים, תצלומים המקפאים את ההיסטוריה בהתמונות.

בסיפורו של רובינגר תצלומים השייכים להיטי-סוריה של מדינת-ישראל. תצלומים הגורמים לי התרוממות-הרוח, לגוסטליגיה, וגם לצער עמוק. כמה מן התצלומים עוררו בי רגש נוסף. אני זוכר אותם עם לידתם.

הם היו מונחים על ה שולחן שלי כשאר יצאו כראשונה מן המעבדה, כשעריין היו "קונטקט טים" (תצלומי מגע) — השם המיקצועי לי תצלום הקטן שנוצר תוך "מגע" עם התשליל, ו הוא משמש לצורכי בחינה, בחירה ותיוק באר-כיון.

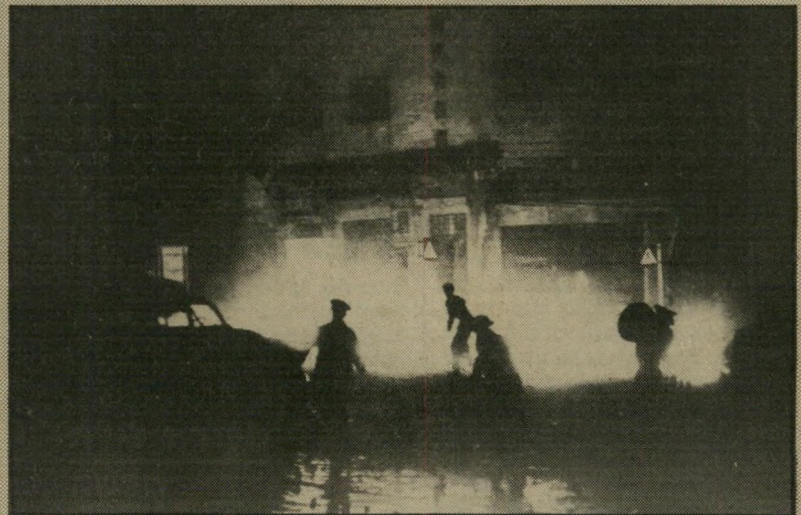
רובינגר

היה לי חלק כלשהו בדרכו של דויד רובינגר.

הוא היה אחד מצלמי-המערכת הראשונים של העולם הזה, בראשית שנות ה-50. בימים ההם היה העולם הזה העיתון היחיד במדינה שהחזיק צלמי-מערכת קבועים. יותר מזה היה זה העיתון היחיד שבו תפס הצלם מקום חשוב בעבודה, שבו השתתף בעיצוב העיתון. זה נריר מאוד גם בימים אלה.

"שקט, אמין, תרבותי"

בהקדמה לספר מספר יורם קניוק: "כאשר אורי אבנרי, עורך העולם הזה, פגש את רובינגר בראשית שנות ה-50, היה רובינגר צלם של פרושים. לא היה כסף. הוא ואנני (אשתו) חי על רכוש מכור. אמה של אנני סיעה. הוא מכר

רובינגר: המישמרה מפוזרת בגאז מדמיע המגנה נגד השילומים (1952)
פיווחו של אנני ס"ס

רובינגר החל לפרח. הוא צילם את מהומות השילומים, שעד היום מעוררות צמרמורת. הוא צילם את המהומות הראשונות של החרדים במדינה החדשה. הוא צילם בכנסת — אז מותר היה

בפרוטות צילומים לכמה עיתונים. אבנרי לא ידע אז איזה צלם טוב יהיה רוביני גר. הוא הוקסם מן הנוג דויד ואנני. לרובינגר היה אז אופנוע, ואבנרי מינה אותו צלם-מערכת. לא